

Závěr

V dnešní „otevřené“ Evropě má jednotná úprava unifikující kolizní normy smluvního závazkového práva své místo. Mnoho z nás uzavírá obchody, které přesahují hranice států. Pro zvýšení právní jistoty je přínosné aplikovat ve všech státech Evropské unie stejná pravidla pro určování rozhodného práva pro smluvní závazky. Na druhou stranu neexistuje právní předpis, který by vyloučil nejasnosti nebo možnosti odlišného výkladu. S ohledem na různost přístupů jednotlivých členů EU k právu, je nutné si uvědomit, že jak Římská úmluva, tak Nařízení Řím I jsou dílem právní komparatistiky a zároveň výsledkem kompromisů a ústupků.

Smluvní volnost je základem Římské úmluvy i Nařízení Řím I. Oba nástroje ji však kladou meze. Nařízení Řím I smluvní volnost omezuje více, než je tomu v Římské úmluvě. Je to však dáno tím, že Nařízení Řím I rozšiřuje okruh smluv se slabší smluvní stranou.

Platí, že některé instituty jsou v ŘÚ a v Nařízení Řím I upraveny shodně a některé odlišně. I v úpravě institutů, které se za dobu aplikace Římské úmluvy osvědčily, přináší Nařízení Řím I drobné změny, které mají spíše význam upřesňující. Jednak se Nařízení Řím I pokusilo odstranit nejasnosti ohledně formulací a jednak uvést úpravu do souladu s Nařízením Řím II a Nařízením Brusel I. Drobné úpravy se objevují v podobě volby práva, zejména jistoty vyjádření při implicitní volbě, institutu smluv souvisejících s jedinou zemí, tzv. single-country contracts, resp. užití pojmu imperativní a kogentní normy, a v případě individuálních pracovních smluv.

Největší změny však nastaly v oblasti náhradních hraničních určovatелů při neexistenci volby práva a v úpravě smluv se slabší smluvní stranou, konkrétně smluv spotřebitelských a pojistných, jež je však celkem nepřehledná a dosti kazuistická. Modernizace se také dotkla otázek formální platnosti smlouvy, kde Nařízení Řím I přineslo další liberalizaci.

Z hlediska mezí obligačního statutu je úprava v Římské úmluvě i Nařízení Řím I téměř identická. Nařízení Řím I zejména rozšiřuje seznam norem o kolizní úpravu započtení.

Přes veškeré snahy se dle mého názoru nepodařilo Nařízení Řím I uspokojivě vyřešit problematiku týkající se určení rozhodného práva při neexistenci volby práva. A s novou úpravou pojistných a spotřebitelských smluv přineslo další otázky, které bude nutné řešit. Například se jedná o vyřešení ochrany pro smluvní stranu pojistných smluv o pojištění hromadných rizik, které se nacházejí mimo území EU.